

Тука ме дочака майка ѝ, хвърли ми се на гърдитѣ, и нѣжно ме прегърна. Този вечерь ме почетоха и гостиха богато, ласкаха ме и ми говориха, какъ добръ бихъ се поминувалъ, ако склонѣхъ да живѣя съ тѣхъ. Лейла не ми досаждаше съ пригрѣщане и цалуване; тя вече бѣше станала по-питома, защото истински ме обичаше.

Но въртопътъ зе и мене малко-по-малко да ме обхваща, и азъ хванахъ да осѣщамъ, че и азъ съмъ за-либенъ въ Лейла.

Всичко това прекъсна една катастрофа.

Ето какъ се случи тя.

Единъ день — бѣше зимъ — рече ми господарьтъ, че ще остане да ношува въ канцеларията. Азъ се затехохъ на кръчмата и по момчето пратихъ знакъ на владиката на Фенеръ. Но колко се смаяхъ, когато подиръ нѣкое време господарьтъ ми, като затваряше книгитѣ въ голѣмата маса, заповѣда да му подамъ ягмурлукътъ, че ще си отиде въ кѣщи.

— Въ кѣщи ли отивате? запитахъ го азъ поблѣднѣлъ.

— Да, каза ми той, ами за какво се облѣщи така?

— Нищо, нищо, прожмлахъ азъ и отидохъ да зема ягмурлукътъ.

Като отиде господарьтъ ми, нападна ме чудна немощъ. Струваше ми се че сънувамъ; електриката на злочестината, която трептѣше надъ мене, отъ напредъ ме опояваше. Азъ минахъ въ харемътъ да си раскарамъ мисълта.

Съсипанъ до душа и като незнаяхъ що все може да се случи, дадохъ нея вечерь надѣжда на Лейла и на майка ѝ че ще се потурча. Но едвамъ що го направихъ, пакъ изникна предъ мене майка ми и сѣнката на баща ми, и тѣ ме проклинаха!

Подирь-средъ-нощъ азъ се отстранихъ и отидохъ въ стаичката си, да си лѣгна.